

Ved Træner Frank Starr's Død . . .

Fra Amerika kom for nogle Dage siden Meddelelse om, at den gamle Træner, Frank Starr, var død paa et Hospital i New York, en Meddelelse, der vel vakte Sorg i Travkredse herhjemme, men som dog kom som noget af en Befrielse, fordi Starr var en gammel Mand, og fordi man vidste, at denne berømte Træners sidste Dage formede sig som et Liv i Fattigdom.

Træner Frank Starr begyndte sin Løbebane i 1875 i Amerika, kom i 1895 derfra til Rusland og i 1912 til Danmark over Sverige, engageret som Træner for Bygmester C. L. Müller. Da Starr kom her til Danmark var han en verdensberømt Træner, og hans Betydning for dansk Travsport blev meget stor. Hans Evne til at afbalancere en Hest var fænomenal, det var hans Lyst at arbejde med en urent travende Hest saa længe, til han fik lært den at gaa korrekt, og lige saa stor var hans Evne til at præparere en Hest til et bestemt Løb; han kunde give den netop det Arbejde, den skulde have for at være i Topform til en bestemt Tid, og han gav den ikke eet Arbejde for meget eller eet for lidt. Starr startede ofte en Hest i et Løb uden anden Hensigt end at give den et Arbejde og en Løbsrutine, der var beregnet paa et andet Løb, maaske temmelig langt ude i Fremtiden, og netop af den Grund blev Starr aldrig nogen virkelig populær Mand i Danmark; Publikum anerkendte og beundrede hans Dygtighed, men det havde ham mistænkt for at præparere og managere sine Heste med Spil for Øje, hvilket dog vist nok ikke var Tilfældet. I alt Fald hævder Folk, der har kendt Træner Starr nøje, at han ikke spillede af nogen Betydning, og at han netop ofte sagde: »Jeg har ingen Penge til Spil«, og ofte harmedes over at se en af sine Hesteejere fra Efterkrigstidens Gullaschaar haanligt smide sine store Summer i Bons paa Staldgangen, naar han havde tabt paa Staldens Heste. Starr's særlige Fremgangsmaade med Hensyn til at føre sine Heste frem til Løb havde sin Forklaring deri, at han for det første var en fuldblods Amerikaner, der elskede at vække Sensation, og for det andet var vant til at træne for store Herrer, for hvem Tiden ikke spillede nogen større Rolle, men som først og fremmest ønskede, at deres Hest paa et givet Tidspunkt var i allerfineste Form og som ønskede at vide bestemt Besked om, hvorledes deres Hest stod i Forhold til Konkurrencen. Dette kunde Starr give dem, og som et Eksempel paa hvilken glimrende Evne til Forudberegning, Starr var i Besiddelse af, kan herhjemme fra nævnes det berømte Heatløb, hvor Rabenhorst vandt det første Heat med Barbara Lee, Fischmann det andet med Ida Tearolaine og Joh. Petersen de to sidste med Loretta Charlton. Starr deltog ikke selv, men han var Træner for Loretta Charlton og Ida Tearolaine, og medens han om den førstnævnte vidste, at den var helt overlegen, gjaldt det om at vinde et enkelt Heat med den ikke særlig stærke Ida Tearolaine. Joh. Petersen gik derfor til Start med — om man saa maa sige — forseglede Ordre, han skulde først gribe ind, naar det var absolut nødvendigt, og Eksperimentet lykkedes altsaa, Ida Tearolaine fik sit Heat, og Loretta Charlton vandt Løbet, men helt korrekt var Fremgangsmaaden jo naturligvis ikke, selv om der vist næppe fra Starr's Side var Spilleinteresser forbundet med Løbet.

Det kan ganske sikkert siges, at Starr ikke passede til

de smaa danske Forhold, og hertil var ogsaa medvirkende, at han stædigt ikke vilde tale andet end engelsk, som jo hans Hesteejere ikke altid forstod, og Følgen var, at Starr ofte mistede Heste, som han ikke burde have mistet, fordi Hesteejerne ikke fik hans Forklaring om, hvorfor Resultaterne ikke kom i første Omgang. Starr's Resultater gennem Aarene — som nedenfor er behandlet i en Artikel af Mr. Quickly — var jo glimrende i Kraft af hans Dygtighed, for snakke sig Heste til kunde han bestemt ikke, og naar det til Slut gik mere og mere tilbage for ham, nærer vi ingen Tvivl om, at dette skyldtes de først af Krigstidens nedsatte Foderrationer, senere af andre Aarsager stadig kortere Distancer, thi det at jage Hesten fra Start til Maal, som det nu blev Kotyme, laa helt uden for Træner Starr's Tankegang, han var Beregningens og de lange Distancers Mand.

Starr var en Enspændernatur, der ogsaa i Stalden kunde slutte sig til en enkelt Mand af sit Personale. Denne skulde saa til Gengæld være der altid, og herom kan en Mand som Jørgen Pedersen (nu hos Månsson) tale med.

Da Starr var slaaet ud her, søgte han tilbage til sit Fædreland, men dette Land kender ingen »kære Mor«, og Starr, der nu var en gammel Mand, kunde ikke skabe sig en ny Eksistens, og han endte som Nattevagt i en Væddeløbsstald. Han var en Træner af den gamle Skole, der levede som en Grand Seigneur, naar Tegnebogen var fuld, og kun havde smaa Fornødenheder, naar den var tom. Han og hans Hustrus Gæstfrihed var stor, Hjemmet i Ordrup stod altid aabent, og han var en virkelig god, gavmild og hjælpsom Mand. Saa meget mere trist, at han, der nok under beskednere Former kunde have faaet en sorgløs Alderdom her, alligevel forlod Hustru og Datter for at rejse til Amerika, hvor kun ublide Kaar ventede. Træner Starr's Hustru døde i Fjor Foraar paa Langeland, hvor hans Datter er bosiddende.

*

Træner Starr's Bedrifter i Danmark.

Træner Starr havde sin første Start paa danske Baner i 1912 med Bygmester Müllers »Times«, som endte uplaceret, men det varede ikke længe før han vandt sin første Sejr, det skete i første Meetings Slaaet Handicap, hvor han kørte Irroy ind til en meget overlegen Sejr og gav ca. 25 Odds. Med Times hentede Starr sig ogsaa hurtigt en Sejr, og han havde en ret smuk Sæson med Stald Müllers Heste, idet han ogsaa vandt Løb med Borenut og Lady Chimes, hvorimod det ikke lykkedes ham at sejre med Corona og Tako. Sin største Triumf dette Aar fejrede Starr dog da han i Internationalt Sommerløb over 3525 Meter sejrede med den 4-aarige Alabama Bond efter en saa fænomenal Tid som 1,29,8. Alabama Bonds senere Betydning for dansk Travsport turde være velkendt, og hvor god en Væddeløber den berømte Hingst har været, ses maaske bedst af den flotte Præstation, Starr har vist med den. Rabenhorst blev Nr. 2 med Ivan le Terrible, der startede fra 3475 og Julius Pajonek, der som bekendt var Ejer af Alabama Bond, kørte selv Cor-